

obžalovaná nastalý výsledek prý nepředvídala. Ani v tom směru není zmateční stížnost provedena podle zákona; vždyť rozsudek nic takového nezjišťuje.

Ostatně vychází tu zmateční stížnost i z názoru právně pochybeného, neboť zákon vyžaduje v případech nepřímého úmyslu typickou souvislost, o níž byla řeč, jen ve smyslu objektivním a nevyžaduje, aby si pachatel mohl býti vědom, anebo aby si dokonce byl vědom těžšího výsledku. Nepřímému úmyslu po rozumu § 1 tr. z. nelze tudíž rozuměti tak, jako by se skládal z prvku dolosního a kulposního (rozh. č. 1424, 3054 Sb. n. s., viz také Solnař, I. c. str. 56).

Čís. 5968.

Nezbytnou podmínkou kvalifikace krádeže podle § 174-I a) tr. z. je, že pachatel byl opatřen zbraní nebo jiným nástrojem nebezpečným osobní bezpečnosti za tím účelem, aby jich použil podle okolností proti osobě, která by ho při krádeži přistihla.

Krádež spáchaná s předměty uvedenými v § 174-I a) tr. zák. může se sbíhati se zločiny podle § 81 a 98, písm. b) tr. zák., když pachatel, při činu dopadený, ještě než odcizil cizí věc, použil zbraně, aby zmařil své zadržení.

Úmysl zbraní opatřeného pachatele, použití jí, aby ohrozil toho, nebo spáchal skutečně násilí na tom, kdo by ho při krádeži přistihl nebo ho pronásledoval, a aby tak odstrašením nebo skutečným násilím zabránil přistížení nebo dopadnutí na útěku, není vyloučen současným úmyslem pachatelovým, použití zbraně i jako prostředku ke spáchání krádeže prisvojením si zastřelené zvěře.

(Rozh. ze dne 15. září 1937, Zm II 285/37.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnosti obžalovaných A. a B. do rozsudku krajského soudu, pokud jím stěžovatelé byli uznáni vinnými zločinem nedokonané krádeže podle §§ 8, 171, 174 I a) tr. z.

Z d ů v o d ů:

Nezbytnou podmínkou kvalifikace krádeže podle § 174 I a) tr. z. je, že pachatel byl opatřen zbraní nebo jiným nástrojem nebezpečným osobní bezpečnosti za tím účelem, aby jich použil podle okolností proti osobě, která by ho při krádeži přistihla, buďto že by se se zbraní postavil zmíněné osobě na odpor, nebo by ji jen ohrozil, chtěje ji zastrašiti nebo zajistiti si tím útěk, aby vynutil na osobě jej přistihnoucí a stíhající opominutí stíhání a zadržení; zmíněná kvalifikace není však dána, pakli by vinník zmíněnými předměty chtěl provésti toliko samu krádež, nebo jde-li o nenabitou střelnou zbraň, nemá-li pachatel po ruce náboje (srov. rozh. býv. víd. n. s. č. 58, 69, 3608, rozh. zrušovacího soudu Sb. n. s. tr. čís. 1653, Dr. Miříčka, Trestní právo hmotné, str. 349).

Krádež spáchaná s předměty uvedenými v § 174 I a) tr. z. může se sbíhati se zločiny podle §§ 81 a 98, písm. b) tr. zák., když při činu dopadený pachatel ještě než odcizil cizí věc, použil zbraně, aby zmařil své zadržení.

Nalézací soud uznal oba stěžovatele vinnými zločinem podle § 174 I a) tr. z. proto, že pytláčili v lese, kladli oka na chytání lesní zvěře hodnoty 500 Kč nepřevyšující a při tom byli ozbrojeni, a to A. vojenskou pistolí a B. flobertkou.

Tímto odůvodněním není ovšem vystižena podle toho, co uvedeno, skutková podstata zločinu podle § 174 I a) tr. z.

Než skutková zjištění rozsudku opodstatňují plně zákonnou náležitost, která tvoří kvalifikační důvod zločinu krádeže podle § 174 I a) tr. z. beze zřetele na cenu věci, že totiž byli obžalovaní jako zloději opatření zbraní nebo jiným nástrojem nebezpečným osobní bezpečnosti. Poněvadž jde o otázku právní, může ji nejvyšší soud posouditi sám, jsa vázán jen skutkovými zjištěními nalézacího soudu a nikoli též jeho právním názorem.

Nalézací soud zjistil, že obžalovaní kladli oka v lese svěřeném dohledu hajného M. Při tomto jednání byli přistiženi lesním dělníkem N. Na jeho dotaz, co dělají v lese, namířil na něho obžalovaný A. svou vojenskou pistolí a pronesl vyhrůžku slovní, kteréžto jednání vykonal proto, aby na N. vynutil, aby se vzdálil, tudíž, aby zastrašil osobu přistihnuvší jej při krádeži a donutil ji k tomu, aby opominula jeho zadržení. Dále zjistil rozsudek, že obžalovaní byli stíháni hajným M., kterého přivolal jmenovaný lesní dělník, že hajný při tomto stíhání vyzval obžalované, aby zůstali státi, že bylo proti němu dvakrát vystřeleno obžalovaným A. a že při dalším pronásledování byly vypáleny na hajného ze středu osob, které stíhal, t. j. obžalovaných a dalšího jejich společníka, ještě další výstřely z pistole a ručnice. Soud zjišťuje nad to, že rány z pistole byly vystřeleny obžalovaným A. v úmyslu, aby bylo zmařeno postižení obžalovaných hajným a že vojenská pistole, již použil A., má značnou průbojnost a nese daleko.

Obžalovaný A. neváhal tudíž podle uvedených zjištění použití zbraně, způsobilé ohrožení lidskou bezpečnost, k tomu, aby se postavil na odpor osobám, z nichž jedna jej přistihla při pokusu krádeže kladením ok na zvěř, druhá jej pronásledovala jako oprávněný orgán majitele lesa, do jehož honebního práva bylo obžalovanými zasazeno, použil tedy zbraně za účelem, který předpokládá skutková podstata § 174, I a) tr. z., jakmile se mu k tomu naskytla první příležitost.

Z počínání obžalovaného A., který použil zbraně dvakrát proti dvěma různým osobám v různých okamžicích v souvislosti s pácháním pokusu krádeže, plyne nepochybně, že měl zbraň s sebou, tudíž byl jí opatřen ve smyslu § 174, I a) tr. z., totiž, aby jí použil v případě potřeby za účelem závadným s hlediska § 174 I a) tr. zák., což ostatně obžalovaný sám doznal před četnictvem udav, že si zbraň vzal s sebou, aby měl něco pro případ, kdyby byli přistiženi.

Nehledě k tomu, že obžalovaní podle vlastního doznání a zjištění soudu pytláčili kritického dne kladením ok na králíky, nikoli střílením po zvěři, není důvod vzetí zbraně s sebou za účelem ohrožení toho,

nebo spáchání skutečného násilí na tom, kdo by obžalované přistihl při krádeži nebo je pronásledoval, a zabrániti mu tak odstrašením nebo skutečným použitím násilí v přistižení nebo dopadení na útěku, vyloučen současným úmyslem použití zbraně také jako prostředku ke spáchání krádeže přisvojením si zastřelené zvěře. Nemusel se proto soud zvláště zabývati obhajobou stěžovatelů, že měli zbraně s sebou i za tím účelem, aby zastřelili nějakou zvěř, kdyby se jim nepodařilo lapiti ji do ok. Nehodnotil-li soud proto uvedenou obhajobu, nezavinil tím ani zmatek podle čís. 5 § 281 tr. ř.

Zmateční stížnost obžalovaného B. tvrdí dále, že tento obžalovaný měl flobertku nenabitou. Tím patrně vytýká rozsudku zřetelným poukazem, že nepřihlédi k jeho obhajobě, že zbraň jeho nebyla nabita, když šli do lesa. Obžalovaný však doznal při témže hlavním přelíčení, že si vzal s sebou několik nábojů a byly také náboje ty později zaba-veny, jak je patrné z trestního oznámení. Obžalovaný doznal dále, že vystřelil u trati z flobertky, z čehož vyplývá, že maje náboje měl možnost nabíti svou zbraň, o níž stížnost sama netvrdí, že byla nezpůsobilá ohroziti lidskou bezpečnost, a tak této zbraně použití. Nebylo proto třeba, aby se soud zabýval právě uvedenou obhajobou stěžovatelovou.

Rozsudek vyloučil u tohoto obžalovaného jen, že vystřelil po hajném v úmyslu, aby ho přiměl k upuštění od pronásledování a aby ho zranil, nemaje za dostatečně prokázané jeho doznání, že vystřelil po hajném, chtěje zmařiti jejich stíhání, a zprostil obžalovaného obžaloby vznesené na něho také pro zločin podle §§ 81 a 8, 155 a) tr. z. Avšak i beze zřetele na to, že stěžovatel B. měl sám při sobě zbraň a že není třeba k naplnění skutkové podstaty souzeného zločinu, aby pachatel použil skutečně zbraně, je výrok odsuzující i tohoto stěžovatele opodstatněn již tím, že B. byl podle nenapadeného zjištění rozsudku spolupachatelem krádeže spáchané ve společnosti se spoluobžalovaným A. Obžalovaný doznal, že když šli do lesa, byl on sám opatřen flobertkou a spoluobžalovaný A. pistolí značky Steyer, věděl tudíž podle svého doznání, že A má zbraň s sebou. Pojem »býti ozbrojen« ve smyslu § 174 I a) tr. z., kterážto nebezpečná vlastnost činu je důvodem kvalifikujícím krádež jako zločin beze zřetele na cenu věci — nezakládá tento kvalifikační moment jen podle osoby pachatelovy, nýbrž určuje zločinný ráz činu, který padá k tíži nejen přímému pachateli, nýbrž podle § 5 tr. z. všem formám trestné účasti. Ručí proto za subjektivního předpokladu nahoře uvedeného i obžalovaný B. jako spolupachatel za činnost svého společníka (rozh. víd. sb. č. 2523, Sb. n. s. č. 1717). Nespočívá proto rozsudek ani u obžalovaného B., tím méně u obžalovaného A. na mylném použití zákona, naopak byl čin tohoto obžalovaného správně podřaděn pod ustanovení §§ 8, 171, 174-I a) tr. zák. a nikoli pod ustanovení §§ 8, 460 tr. z.«

Čís. 5969.

Nepokračoval-li řidič automobilu vida, že cyklista proti němu jedoucí odbočuje ke středu silnice, dále v jízdě po levé straně silnice zmírněnou rychlostí, aby mohl v případě nutnosti zastavit, odbočil-li